

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 12C/62/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2510208343
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2014:2510208343.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany v konaní pred sudkyňou JUDr. Teréziou Mecelovou v právnej veci žalobkyne RECLAIM, a. s., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2/, IČO: 46 076 760, zastúpenej Mgr. Gabrielou Hrbáňovou, advokátkou v Bratislave, Malý trh 2/A, proti žalovaným 1/ E. D., R.. XX.X.XXXX, D. C. H., K. XXXX/X, 2/ O. Z., R.. XX.X.XXXX, D. C. H., K. D. X, obaja zastúpení spoločnosťou ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom v Bratislave, Klariská 7, IČO: 36 715 638, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných Spotrebiteľského združenia OSA, so sídlom v Bratislave, Fedinova 9, IČO: 42 260 086, o zaplatenie 4.666,77 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu zamieťa.

O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 19.7.2010 domáhala voči žalovaným zaplatenia 4.666,77 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodnila tým, že na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo 16.9.2002 poskytla Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. (právna predchodkyňa žalobkyne) žalovanej 1/ finančné prostriedky v sume 500.000,- Sk. Žalovaný 2/ svojim podpisom prevzal na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku veriteľa, ak ju neuspokojí žalovaná 1/. Nakoľko žalovaná bola v omeškaní so splátkami, Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. od zmluvy odstúpila listom (ohľadom doručovania poukázala na § 46 ods. 2 O.s.p.) a dňa 19.6.2006 podala návrh na začatie exekučného konania na základe notárskej zápisnice N 374/2002, žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bola zamietnutá. Žalovaná 1/ čiastočne uhradila dlžnú sumu 9.5.2008 vo výške 1.939,72 eur a 31.10.2008 vo výške 1.742,68 eur. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 1.4.2010 prešla predmetná pohľadávka na spoločnosť Majetkový Holding, a.s.

Okresný súd Piešťany dňa 6.8.2010 vydal platobný rozkaz č. k. 7 Ro 233/2010-46, voči ktorému podala žalovaná 1/ v zákonom stanovenej lehote odpor.

Podaním doručeným súdu dňa 15.8.2012 oznámilo Spotrebiteľské združenie OSA, Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42260086, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaných.

Súd vykonal dokazovanie čítaním listinných dôkazov, ktoré tvoria obsah spisu /najmä zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo 16.9.2002, všeobecné podmienky pre zmluvy o stavebnom sporení, notárska zápisnica zo 17.9.2002 č. N 374/2002, odstúpenie od zmluvy spolu s kópiou vrátenej zásielky, jednotlivé podania účastníkov konania a iné listiny v zmysle zápisníc z pojednávaní/, výsluchom účastníkov konania na pojednávaní a zistil nasledovný skutkový stav.

Dňa 16.9.2002 bola medzi žalovanou 1/ a spoločnosťou Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. uzavretá zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej len „zmluva“). V zmysle článku I zmluvy o úvere predmetom zmluvy je poskytnutie mimoriadneho medziúveru vo výške 500.000,- Sk, pričom pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení sa mimoriadny medziúver zmení na stavebný úver vo výške 250.000,- Sk. Presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Zároveň sa žalovaná 1/ zaviazala, že stavebný úver bude splácať v pravidelných mesačných splátkach v sume 3.500,- Sk vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca. Na strane č. 5 zmluvy ručiteľ vyhlásil, „že na seba berie voči veriteľovi povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník. Ručiteľ podpisuje zmluvu až po podpísaní zmluvy dlžníkom a spoludlžníkom (ak je spoludlžník účastníkom zmluvy).“ Nakoľko žalovaná 1/ sa dostala do omeškania s platením jednotlivých splátok, Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. odstúpila od zmluvy listom zo 6.6.2006 v zmysle článku VI a VII úverovej zmluvy a požiadala o okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov. Odstúpenie od zmluvy bolo dané na poštovú prepravu 3.7.2006 a zásielka sa vrátila odosielateľovi späť s tým, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Žalovanej 1/ bola poskytnutá (dodatočná) lehota na plnenie 7 dní od doručenia odstúpenia. V zmysle všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení (článok XIX bod 3) Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. môže od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité vrátenie stavebného úveru, ak je sporiteľ v omeškani s viac ako dvomi splátkami alebo jednou splátkou dlhšie ako 3 mesiace. V zmysle všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení (článok XXI bod 1) sa za deň doručenia považuje deň odoslania zásielky na poslednú adresu oznámenú sporiteľom. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 1.4.2010 prešla predmetná pohľadávka na spoločnosť Majetkový Holding, a.s. Ohľadom žalovanej sumy prebiehalo aj exekučné konanie. Žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bola zamietnutá uznesením Okresného súdu Trnava z 9.2.2007 č. k. 14 Er 704/2006-24 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 18.3.2009 sp. zn. 23 CoE 27/2009 s odôvodnením, že notárska zápisnica neobsahuje náležitosti exekučného titulu, keď v čase jej spisania nebol záväzok splatný a vykonateľný. Uznesením z 28.11.2012 č. k. 12 C 62/2010-86 súd pripustil, aby z konania vystúpila spoločnosť Majetkový Holding, a.s. a aby na jej miesto vstúpila spoločnosť RECLAIM, a.s. (§ 92 ods. 2 a 3. O.s.p.), pretože zmluvou o postúpení pohľadávok z 18.5.2011 bola predmetná pohľadávka postúpená na spoločnosť RECLAIM, a.s. Žalovaní 1/ a 2/ v rámci konania vzniesli námietku premlčania.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) na účely tohto zákona sa rozumie: a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú potrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti, b) predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby, c) výrobcom podnikateľ, ktorý zhotovil výrobok alebo jeho súčasť alebo poskytol služby, ktorý vyťažil prvotnú surovinu alebo ju ďalej spracoval, alebo ktorý sa za výrobcu označil, d) dovozcom podnikateľ, ktorý dovezol výrobky do Slovenskej republiky, e) dodávateľom každý podnikateľ, ktorý priamo alebo prostredníctvom iných podnikateľov dodal predávajúcemu výrobky, f) výrobkom akákoľvek vec, ktorá bola vyrobená, vyťažená alebo inak získaná bez ohľadu na stupeň jej spracovania a je určená na ponuku spotrebiteľovi, g) službou akákoľvek činnosť, ktorá je určená na ponuku spotrebiteľovi s výnimkou činností podľa osobitných predpisov.

Podľa § 23a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 23a ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa typová zmluva nesmie obsahovať a) neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä 1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku alebo poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby, 2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu; b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 100 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Podľa § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Ak je v konaní uplatnená námietka premlčania, je na súde, aby sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania obsiahnutou v § 6 O.s.p. prednostne zaoberal len otázkou premlčania práva. Ak je vynúiteľnosť určitého práva odvrátená dôvodnou námietkou premlčania, súd nemôže už z tohto dôvodu uplatnené právo priznať (stanovisko senátu NS ČSSR z 26.4.1983 sp. zn. Sc 2/83).

Súd predtým ako pristúpil ku skúmaniu opodstatnenosti samotného nároku žalobkyne, zaoberal sa otázkou premlčania, ktorú vzniesli žalovaní. Zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva.

Premlčanie je objektívnou skutočnosťou nezávislou na vedomosti veriteľa či dlžníka. Vyžaduje márne uplynutie premlčacej doby stanovenej zákonom spojené s nevykonávaním subjektívneho práva veriteľom. Podľa súčasnej právnej teórie i praxe samotným uplynutím premlčacej doby v spojení s nevykonávaním práva oprávneným subjektom sa na právnom vzťahu dlžníka a veriteľa v zásade nič nemení. Právo veriteľa (aj keď premlčané) naďalej existuje a povinnosť dlžníka splniť dlh naďalej trvá. Subjektívne právo veriteľa zostáva i po márnom uplynutí premlčacej doby vybavené nárokom ako kvalitatívnou zložkou subjektívneho práva zaručujúcou jeho vynúiteľnosť na súde alebo inom príslušnom orgáne, prípadne vynúiteľnosť svojpomocou oprávneného. Márne uplynutie premlčacej doby má za následok vznik oprávnenia pre dlžníka vzniesť pred súdom námietku premlčania a spôsobiť

tak zánik nároku. Pokiaľ dlžník námietku premlčania skutočne účinne vznesie, dochádza v okamihu jej vznesenia k zániku nároku. V medziobdobí od okamihu, v ktorom sa právo premlčalo, do okamihu účinne vznesenej námietky premlčania ide o tzv. podmienený nárok, to znamená nárok, ktorý môže na základe námietky premlčania zaniknúť (Eliáš K. a kol. : Občiansky zákoník - Veľký akademický komentár, 1. svazek. Linde Praha, a.s., 2008, str. 415).

V danej veci je nesporné, že nejde o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (§ 1 ods. 2 aplikáciu na daný prípad vylučuje), ale na druhej strane nemožno poprieť, že ide o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

Pokiaľ ide o ustálenie, či v danej veci sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka (pretože je nepochybné, že úver je absolútnym obchodom a súd toto nespochybňuje) o premlčaní v súvislosti s námietkou žalobkyne, že ustanovenia o premlčaní nie sú ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa (aj s poukazom na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov v Slovenskej republike), súd uvádza nasledovné.

Možno na prvý pohľad sa javí názor žalobkyne o tom, že ustanovenia o premlčaní nie sú ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, ako správny (nemožno ho považovať za nelogický), k tomuto záveru však možno dospieť až po vyhodnotení, či právnu úpravu premlčania v Občianskom zákonníku možno považovať pre spotrebiteľa za priaznivejšiu, alebo nie.

Za stavu dualistickej právnej úpravy (dvojaká právna úprava rovnakých inštitútov súkromného práva) je plošné vylúčenie občianskoprávnej úpravy inštitútov súkromného práva a naopak paušalizovanie obchodného práva typického predovšetkým pre podnikateľskú sféru nenáležitú. Presadzovanie obchodného práva na inštitúty upravené v kódexe o občianskych právach len s poukazom na argumentáciu o úveroch ako absolútnych obchodoch je argumentačne zjednodušené. Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dualistická právna úprava uznania dlhu, zmluvných pokút, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.). Uprednostnenie obchodného práva pred ustanoveniami kódexu o občianskych právach má pre spotrebiteľov diametrálne odlišné negatívne následky. Za nedostatočný na presadenie obchodného práva považuje súd aj argument, že rovnaká právna úprava dopadá na obidve strany zmluvného vzťahu. Súd poznamenáva, že aj právna úprava v Občianskom zákonníku dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, a nemožno prehliadnuť pritom fakt, že sú to predovšetkým dodávatelia, ktorí uplatňujú práva na súde. Spory iniciované spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2013 sp. zn. 6 Co 2/2013, pozn. súdu: súd vo výroku rozhodnutia pripustil dovolanie, a bolo zistené, že toto v zákonnej lehote podané nebolo).

Je zrejmé, že všeobecná premlčacia doba v Obchodnom zákonníku je o jeden rok dlhšia (4 roky), ako premlčacia doba v Občianskom zákonníku (3 roky). Zároveň je nepochybné, že v danej veci je pre žalovanú 1/ ako spotrebiteľa priaznivejšie, keď súd aplikuje ustanovenie zákona, ktoré upravuje kratšiu premlčaciu dobu, t.j. ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Súd považuje ustanovenia o premlčaní v zmysle Občianskeho zákonníka za priaznivejšie pre spotrebiteľa aj z nasledovných dôvodov.

Ako aj žalobkyňa namietala v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka (spočítanie a pretrhnutie premlčacej doby), ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Z tohto ustanovenia Obchodného zákonníka je zrejmé, že v prípade čiastočného plnenia záväzku platí, že dôjde k uznaniu zvyšku dlhu a teda k pretrhnutiu premlčacej doby, čo spôsobí, začatie plynutia novej premlčacej doby. Ďalej Obchodný zákonník upravuje v § 407 ods. 2, že platenie úrokov sa považuje za uznanie záväzku ohľadne sumy, z ktorej sa úroky platia. Takéto ustanovenia Občiansky zákonník neobsahuje.

Aj tu teda možno vidieť podstatný rozdiel v dopade právnej úpravy o premlčaní obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, a nepriaznivejšieho právneho následku na spotrebiteľa oproti právnej úprave premlčania

v Občianskom zákonníku, ktorá takéto ustanovenie (vyššie uvedené) o pretrhnutí premlčacej doby neobsahuje. Je logické, keď súd pripustí aplikáciu premlčania toho ktorého kódexu ako celku, pričom pri zohľadnení vyššie uvedených následkov, je potrebné konštatovať, že úprava premlčania ako celok je pre spotrebiteľa priaznivejšia podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Táto je totiž „citlivejšia“. Súd sa nestotožňuje s názorom žalobkyne, že v danej veci možno aplikovať § 407 Obchodného zákonníka.

Zo spisu vyplýva, že žalovaná 1/ svoj záväzok v zmysle zmluvy o úvere splatiť úver v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas porušila, preto právna predchodkyňa žalobkyne od zmluvy odstúpila listom z 6.6.2006 v zmysle článku VI a VII úverovej zmluvy a požiadala o okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov. Odstúpenie od zmluvy bolo dané na poštovú prepravu 3.7.2006 a zásielka sa vrátila odosielateľovi späť s tým, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. V zmysle všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení (v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, článok XXI) sa za deň doručenia považuje deň odoslania zásielky na poslednú adresu oznámenú sporiteľom, t.j. deň 3.7.2006. V tento deň sa odstúpenie od zmluvy stalo účinným. Žalovanej 1/ bola poskytnutá lehota na plnenie 7 dní od doručenia, t.j. v danom prípade do 10.7.2006 (pondelok). Premlčacia doba teda plynula od 10.7.2006 do 10.7.2009. Preto, keď žaloba bola podaná na súd až 19.7.2010, stalo sa tak nepochybne po uplynutí premlčacej doby. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že podaním návrhu na výkon exekúcie došlo k spočívaniu premlčacej doby, s týmto názorom sa stotožniť nemožno. Veriteľ uplatnil svoje domnelé právo - právo na vymoženie žalovanej sumy návrhom na výkon exekúcie, pričom Okresný súd Trnava uznesením z 9.2.2007 č. k. 14 Er 704/2006-24 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 18.3.2009 sp. zn. 23 CoE 27/2009 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol s odôvodnením, že notárska zápisnica neobsahuje náležitosti exekučného titulu, keď v čase jej spisovania nebol záväzok splatný a vykonateľný. Takéto konanie - exekučné konanie „na vymoženie istiny“ na podklade nevykonateľného exekučného titulu nemožno považovať za uplatnenie práva na súde alebo u iného príslušného orgánu a teda k spočívaniu premlčacej doby nedošlo. Rovnako nejde ani o prípad uvedený v § 112 veta druhá Občianskeho zákonníka (citovaný vyššie).

Pokiaľ ide o notársku zápisnicu - uznanie dlhu, tu treba uviesť, že uprednostnenie obchodného práva pred ustanoveniami kódexu o občianskych právach má pre spotrebiteľov diametrálne odlišné negatívne následky. Podľa obchodného práva pri uznaní dlhu nie je rozhodujúce, či spotrebiteľ vedel o tom, že dlh je premlčaný. Na rozdiel Občiansky zákonník chráni neinformovanú osobu (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2013 sp. zn. 6Co/2/2013). Takže aj pokiaľ ide o uznanie dlhu, súd aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré považuje za priaznivejšie.

Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl.) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejmý dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Uznaním dlhu však nevzniká nový záväzok. Na základe neho však dochádza k zastaveniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a namiesto nej odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba (§ 110 ods. 1).

Je nepochybné, že notárska zápisnica bola spísaná na druhý deň po podpise úverovej zmluvy, pretože ako podmienka vyplatenia úveru bolo okrem iného aj predloženie notárskej zápisnice ako exekučného titulu spísanou dlžníkom (článok IV. zmluvy). Súd má za to, že právna predchodkyňa žalobkyne dosiahla uznanie dlhu spôsobom, keď vyplatenie úveru podmienila predložením notárskej zápisnice a od žalovanej 1/ ako spotrebiteľa nebolo možné očakávať, aby postrehla význam tohto prehlásenia (z hľadiska plynutia premlčacej doby), ktoré urobila do notárskej zápisnice, ktorý (spôsob) považuje za v rozpore s dobrými mravmi. Preto dosiahnuté uznanie dlhu spotrebiteľom súd posúdili ako neplatný právny úkon, účinkom ktorého nemohlo byť predĺženie premlčacej doby na 10 rokov (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Len pre úplnosť sa dodáva, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu

princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16.1.2013 sp. zn. 6 M Cdo 9/2012).

Vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania súd žalobu vo vzťahu k žalovanej 1/ zamietol.

Pokiaľ ide o žalovaného 2/ súd k námietke žalovaného 2/ o neurčitosti a teda neplatnosti ručiteľského vyhlásenia dodáva, že bez ohľadu na aplikáciu Obchodného či Občianskeho zákonníka na daný prípad pokiaľ ide o ručenie, treba uviesť, že pohľadávka zabezpečená ručením musí byť určitá čo do výšky a jej trvania. Závazok dlžníka, za ktorého sa ručenie preberá, musí byť dostatočne identifikovaný, napríklad uvedením jeho konkrétnej výšky, resp. zmluvou, z ktorej zabezpečovaný záväzok vyplýva (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.10.2008 sp. zn. 3 Obo 246/2007). Na strane č. 5 zmluvy je uvedené „ručiteľ - prehlasuje, že na seba berie voči veriteľovi povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník. Ručiteľ podpisuje zmluvu až po podpísaní zmluvy dlžníkom a spoludlžníkom (ak je spoludlžník účastníkom zmluvy).“ Súd je názoru, že takéto znenie nie je určité a teda nie je dostatočne identifikovaný záväzok dlžníka, za ktorého sa ručenie preberá. Predtlačené znenie je všeobecné, bez akéhokoľvek odkazu na konkrétnu zmluvu (článok zmluvy), príp. uvedenia konkrétnej sumy, a aj bez uvedenia toho, či ide aj o zabezpečenie príslušenstva. Z formulácie „uspokojiť pohľadávku“ nie je ďalej zrejmé, či ide o zabezpečenie prípadných možných zmluvných pokút (resp. iných sankcií), prípadne nároku na vrátenie štátnej prémie. Toto znenie je síce všeobecné, ale zas nie natoľko, aby bolo možné z neho vyvodiť zabezpečenie akejkoľvek pohľadávky, ktorá vznikne veriteľovi voči dlžníkovi na základe zmluvy. Ako už bolo uvedené vyššie, s poukazom na § 37 Občianskeho zákonníka má súd za to, že z dôvodu neurčitosti záväzok žalovaného 2/ voči žalobkyni plniť titulom ručenia nevznikol. Vzhľadom na vyššie uvedené sa súd už námietkou premlčania vo vzťahu k žalovanému 2/ nezaoberal a žalobu zamietol.

V závere súd uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Podľa § 151 ods. 3 O.s.p. v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Zároveň súd vo výroku svojho rozhodnutia vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej s poukazom na § 151 ods. 3. O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trnave prostredníctvom Okresného súdu Piešťany, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.